"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— କର୍ମଧନ୍ଦା କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତି ରହିଥାଉ, ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ଘରକୁ ମନେ ପକାଅ, ଏହା ହିଁ ତୁମର ବାହାଦୂରୀ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମାନ ଏବଂ ଅସମ୍ମାନ କେତେବେଳେ ଏବଂ କିପରି ହୋଇଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ମନେପକାଉଛ ସେତେବେଳେ ସମ୍ମାନ ଦେଉଛ । ଯଦି କହୁଛ ମୋତେ ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ନାହିଁ ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଅସମ୍ମାନ କରିବା ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଅସମ୍ମାନ କରୁନାହଁ କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ହିଁ ଅସମ୍ମାନ କରୁଛ ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ଭାଷଣ କରିବାରେ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ହୁଅ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ହୁଅ । ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖ କାରଣ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରୁହାନୀ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି — ଏହା ଯେଉଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଉଛି ତାହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ଯାହାକୁ ଆମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ପଢି ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ଧାରଣା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ, ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ ।

ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କଳିଯୁଗ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ କେତେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ବହୁତ ସହଜ ରୀତିରେ ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ପାଠପଢା । ତେଣୁ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥା ତ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଜ୍ଞାନରେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା, ଯାହାକୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କୁହାଯାଏ । ଯୋଗ ଅକ୍ଷର ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାର ଯାତ୍ରା । ଯେମିତି ମନୁଷ୍ୟ ଯାତ୍ରାରେ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ କହିବେ ଆମେ ଅମୁକ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରାରେ ଯାଉଛୁ । ଯଦି ଶ୍ରୀନାଥ କିମ୍ବା ଅମରନାଥ ଯାତ୍ରାରେ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତାହା ହିଁ ସ୍ମୃତି ଆସୁଥିବ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ରୁହାନୀ ପିତା ଆମକୁ ବହୁତ ଲମ୍ବା ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଦୁନିଆର ଯାତ୍ରାରେ ତ ଘରକୁ ଫେରି ଆସନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ସେହି ଯାତ୍ରା ଯାହାକି ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ ନିବାସ କରିବାର ଅଛି । ଯଦିଓ ପାର୍ଟ କରିବାର ଅଛି କିନ୍ତୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ନୁହେଁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ତୁମର ବୈରାଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା ତ ଛି-ଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ତେଣୁ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା । କେତେକ ପିଲା ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । କେହି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ — ଏହା ତ ଦେଖିବାର ଜିନିଷ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ତ ଦେଖିବାର ଜିନିଷ ନୁହେଁ ଯେ ଏହାକୁ ଜାଣି ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ସେହି ଅନୁସାରେ ଅଥବା ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ କେତେ ସମୟ ସ୍ଥିତ ହୋଇପାରିବେ, ଏହା ତ ସେମାନେ ନିଜେ ହିଁ ଜାଣିଥିବେ । ବାବା ଉପାୟ ତ ଅନେକ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କଲ୍ୟାଣକାରୀ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଭଲେ ନିଜର ଲୌକିକ ସେବା ମଧ୍ୟ କରୁଥାଅ । ଯେପରି ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଇଛି — ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ପ୍ରହରୀ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ ଥା'ନ୍ତି, ରାତ୍ରିରେ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ବୁଲୁଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ମନରେ ନ ଆସୁ । ବାବା ଉଦାହରଣ ଦେଇ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ସେହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ହିଁ ଆସନ୍ତୁ ଏବଂ ଯାଆନ୍ତୁ । ଯେପରି ପାଦ୍ରୀମାନେ ଯାଆନ୍ତି, ଏକଦମ୍ ନିରବତାରେ ଚାଲିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ଘରକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ଭକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହା ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାର ଅଛି । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କଳିଯୁଗ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଯିବୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ତ ଏଭଳି ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହାର ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି । ଯେମିତି ତୁମେ ପ୍ରହରା ଦେଉଛ ସେହି ସମୟରେ ଏକାନ୍ତରେ ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ଭଲ । କାରଣ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ପାପ କଟିଯିବ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ତ ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଅଛି । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ରାମରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରଥମେ ଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ଏହା କଳ୍ପ-କଳ୍ପର କଥା । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ (ଚୌକିଦାରି କରୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ) ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାର ବହୁତ ଭଲ ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି । ଏଠାରେ ତ କୌଣସି ଲଢେଇ ଝଗଡାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଚୌକିଦାରି କରିବା ସମୟରେ ଏକ ସଙ୍ଗେ ଦୁଇଟି କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ପହରା ବି ଦିଅ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇପାରିବ । କର୍ମ କରୁଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ । ଚୌକିଦାର ଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଫାଇଦା ଚାହେଁ ଦିନରେ କିମ୍ବା ରାତିରେ ସେମାନେ ପ୍ରହରା ଦେଉଛନ୍ତି । ଯଦି

ସେମାନଙ୍କର ଯୋଗରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଥିବ ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ସୁଯୋଗ ଅଟେ । ବାବା ଦୁଇଟି ସେବା ଦେଇଛନ୍ତି — ଚୌକିଦାରି କରିବା ଏବଂ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବା । ତେବେ ଏହି ସେବା ତ ବହୁତ ବଢିଆ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାର ସୁଯୋଗ ମଧ୍ୟ ମିଳିଯାଉଛି । ତେବେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାର ଏହିଭଳି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ବାବା ବତାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଯେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିପାରିବେ ସେତେ ସମୟ ବାହାର କର୍ମଧନ୍ଦା କରି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସତେଜ ହେବା ପାଇଁ ମଧୁବନକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏକାନ୍ତରେ ଯେକୌଣସି ଏକ ପାହାଡରେ ବସି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବସି ରୁହ । ଜଣେ ଯାଅ ବା ଦୁଇ ତିନି ଜଣ ଯାଅ । ଏଠାରେ ଯୋଗରେ ରହିବାର ବହୁତ ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ହିଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ କଟୁଛି ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବା । ତେଣୁ ଏଥିରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, କର୍ମଧନ୍ଦା କରି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାଅ । କର୍ମ ତ କରିବାକୁ ହେବ କାରଣ ତୁମେ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟ । ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦି କରିବା ସହିତ ଯଦି ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ରହିଥିବ ତେବେ ସେଥିରେ ତୁମର ବହୁତ ବହୁତ ରୋଜଗାର ହୋଇପାରିବ । ଯଦିଓ ବର୍ତ୍ତମାନ କେତେକ ସନ୍ତାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଚାର୍ଟ ରଖ । କେହି କେହି ଅଳ୍ପ ବହୁତ ନିଜର ଚାର୍ଟ ଲେଖୁଛନ୍ତି । ବାବା ତ ବହୁତ ଉପାୟ ବତାଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ (ମଧୁବନରେ) ବହୁତ ରୋଜଗାର କରିପାରିବ । କାରଣ ଏକାନ୍ତ ବହୁତ ଭଲ । ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ କଟିବ, କାହିଁକି ନା ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଅଛି । ଦୁନିଆରେ ବିକାର ପାଇଁ କେତେ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି, କେତେ ବିଘ୍ନ, ପକାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି -- ବାବା, ଆମକୁ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହି ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଧରି ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଥିବା ବୋଝକୁ ଓହ୍ଲାଅ । ଘରେ ବସି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ କେଉଁଠାରେ ବି ବସି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ । ଯେକୌଣସି ଠାରେ ରହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିପାରିବ । ତୁମପାଖକୁ ଯିଏ ବି ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହାକୁ ହିଁ ଯୋଗବଳ କୁହାଯାଏ । ବଳର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଶକ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ କୁହନ୍ତି ନା । ତେବେ ସେହି ଶକ୍ତି ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ କିପରି ମିଳିବ ? ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ ତେଣୁ ତୁମେ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇଯାଇଛ । ପାଞ୍ଚ ପଇସାର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ।

ତେବେ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ ମୋର ଦୈନିକ ଚାର୍ଟ କିପରି ରହୁଛି ? ବାବା ତ ସବୁ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ଯୋଗ ଆଧାରରେ ହିଁ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ଯଦିଓ କେହି ସାବଧାନ କରିଲାବାଲା ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇପାରିବ । ଯଦି ବିଦେଶରେ ଏକୁଟିଆ ରହିଛ ତେବେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗରେ ରହିପାରିବ । ଧରିନିଅ କେହି ବିବାହ କରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ରହୁଛି ତେବେ ତୁମେ ଲେଖିପାରିବ — ତୁମେ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । କାରଣ ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡା ହୋଇଛି । ବାବା ତ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଉପାୟ ବତାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି, ପୁଣି କେହି କରନ୍ତୁ ବା ନ କରନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା, ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଥିବେ ଯେ ବାବା କେତେ ଭଲ ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମର କାମ ହେଉଛି ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦିଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଦେବା । ସାଙ୍ଗ ହୁଅନ୍ତୁ ବା କେହି ବି ହୁଅନ୍ତୁ, ତୁମର ସେବାର ସଉକ ରହିବା ଦରକାର । ତୁମପାଖରେ ଚିତ୍ର ଆଦି ଅଛି, ବ୍ୟାଜ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ ଭଲ ଜିନିଷ । ବ୍ୟାଜ ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ବି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କରିପାରିବ । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତୀ ଚିତ୍ର ଉପରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ତିମୂର୍ତ୍ତୀଙ୍କ ଉପରେ ଶିବ ରହିଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତୀ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଉପରେ ଶିବଙ୍କୁ ଦେଖାଉନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ଶିବଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ଭାରତର ନୌକା ବୁଡିଯାଇଛି । ଏବେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭାରତର ନୌକା ପାରି ହେଉଛି । ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ନା — ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଆସି ଆମ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କର, ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ସାମାନ୍ୟ ଭୁଲ୍ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ଭାଷଣ କରିବାରେ ଶୈଳୀ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ କିଭଳି ମ୍ୟୁଜିୟମ୍ ତିଆରି କରିବ, ସେବା କରିବ ତା'ର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ସହରମାନଙ୍କରରେ ବଡ-ବଡ ସର୍କସ୍ ଦେଖାନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସର୍କସର କେତେ ଜିନିଷ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ଗାଁ-ଗାଁରୁ ଲୋକମାନେ ଦେଖିବାକୁ ଆସନ୍ତି । ସେହିଭଳି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଆକର୍ଷଣୀୟ ମ୍ୟୁଜିୟମ୍ ତିଆରି କର, ଯାହାକୁ ଦେଖି ଲୋକମାନେ ଖୁସି ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ ପୁଣି ଘରକୁ ଯାଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାନ୍ତୁ । ବାବା ତୁମକୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଯାହା କିଛି ସେବା କରୁଛ, ତାହା କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାର ଚିନ୍ତା ରଖିବାକୁ ହେବ । ମାତ୍ର ପିଲାମାନେ ଏଥିରେ ଅବହେଳା କରୁଛନ୍ତି । ମାୟା ମଧ୍ୟ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି । ତେବେ ନିଜ ମନକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ମୋର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ବହୁତ ସଉକ ଅଛି ତ ? ମୁଁ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛି ତ ? ଜ୍ଞାନ ତ ସାଧାରଣ କଥା । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାକି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ବିନାଶ ସମୟରେ ତୁମର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାରି ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତି ନରହୁ । ବାବା ତ ପୂରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା । ତୁମେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ । ଭଲେ ସିଏ କେହି ବି ହୋଇଥା'ନ୍ତୁ

ତୁମେ ଏହି ବ୍ୟାଜ୍ ଉପରେ ବୁଝାଅ । ଅନ୍ୟ କାହା ପାଖରେ ଏହିଭଳି ଅର୍ଥ ସହିତ ପଦକ ନଥିବ । ମିଲେଟ୍ରୀମାନେ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ପଦକ ମିଳିଥାଏ । ରାଏ ସାହେବର ପଦକ ମିଳିଥାଏ ନା । ସମସ୍ତେ ଦେଖିବେ ୟାଙ୍କୁ ଭାଇସରାଏଙ୍କ ଠାରୁ ପଦକ ମିଳିଛି । ଆଗରୁ ଭାଇସରାଏ ଥିଲେ । ଏବେ ତ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ବି କ୍ଷମତା ନାହିଁ । ଏବେ ଦେଖ କେତେ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ତ ବହୁତ ହୋଇଗଲାଣି ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସହରରେ ଜାଗା ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି, ଏତେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ, ସ୍ୱର୍ଗରେ ବାକି ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟାରେ ରହିବେ । ସେଠାରେ ଜାଗା ବହୁତ ରହିବ । ସେଠାରେ ତ ସବୁ କିଛି ନୂଆ ହେବ । ତେଣୁ ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥାନ୍ତି । ଯଦି କେହି ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ନିଜେ ଜାଣିପାରିବେ ଯେ ସିଏ ଫେଲ ହୋଇଯିବେ । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବି ପୁଣି ପାଠପଢା ଛାଡି ଚାକିରିରେ ଲାଗିଯାଆନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ତ ଚାକିରିରେ ବହୁତ କଡା ନିୟମ ବାହାରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଏଭଳି ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଫଳରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବେହେଲେ ଦୁଃଖର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋ ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ । ଯେତେ ପାରୁଛ ରାତିରେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିପାରିବ । ଚାହେଁ ଶୋଇ-ଶୋଇ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇପାରିବ । କାହା କାହାକୁ ପୁଣି ନିଦ ଆସିଯାଉଛି । ବୃଦ୍ଧ ଲୋକ ବେଶି ସମୟ ଧରି ବସିପାରିବେ ନାହିଁ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଶୋଇଯିବେ । ଶୋଇ-ଶୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଚାଲିବେ । ମନ ଭିତରେ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗୁଥିବ କାରଣ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ରୋଜଗାର ହେଉଛି । କେତେକ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏବେ ସମୟ ବହୁତ ବାକି ଅଛି କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁର କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି -- ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା । ସହରରେ ଯୋଗରେ ରହିବା ତ ମୁସକିଲ୍ ଅଟେ । ଏଠାକୁ (ମଧୁବନକୁ) ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ଯୋଗରେ ରହିବାର ବହୁତ ଭଲ ସୁଯୋଗ ମିଳେ । ଏଠାରେ ଚିନ୍ତାର କୌଣସି କଥା ନଥାଏ ତେଣୁ ଏଠାରେ ନିଜର ଚାର୍ଟ ବଢାଇଚାଲ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଚରିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସୁଧୁରିଯିବ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଘରେ ରହିଲାବାଲାଙ୍କର ଯେତିକି ଖାତିରି ନଥାଏ, ସେତିକି ବାହାରବାଲାଙ୍କର ଥାଏ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଏବେ ଗୋପମାନଙ୍କର ଫଳାଫଳ ଭଲ ଅଛି ।

କେତେକ କନ୍ୟା ଲେଖୁଛନ୍ତି — ଘରେ ବିବାହ ପାଇଁ ହଇରାଣ କରୁଛନ୍ତି, କ'ଣ କରିବି ? ଯିଏ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବୁଦ୍ଧିମତି କନ୍ୟା ହୋଇଥିବ ସିଏ ଏଭଳି ଲେଖିବ ନାହିଁ । ଯିଏ ବାବାଙ୍କୁ ଏଭଳି ପତ୍ର ଲେଖୁଛି, ବାବା ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଛେଳି ମେଣ୍ଢା ସହିତ ସମାନ । ନିଜ ଜୀବନକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ତ ନିଜ ହାତରେ ଅଛି । ଏହି ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏବେ ବାବା ତ ସହଜ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତ ମହାନ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟ, ଯାହାକି ଏଠାକୁ ଆସି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଉଛ, ତାହା ମଧ୍ୟ କଞ୍ଚା ଗାଳି । ତୁମେ ଏତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ ଯେ ନପଚାରିଲେ ଭଲ । ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ କ'ଣ ସହନ କରିବେ! କଥାରେ କୁହନ୍ତି ନା ବେଶୀ ହଇରାଣ କରିଲେ ଖତମ କରିଦେବି । ତେବେ ଏହା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡିକରେ ତ କାହାଣୀ ଲେଖିଛନ୍ତି । ବାବା ବହୁତ ସହଜ ରୀତିରେ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । କର୍ମଧନ୍ଦା କରୁଥିବା ସମୟରେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଏଥିରେ ବହୁତ ବହୁତ ଫାଇଦା ଅଛି । ଅମୃତବେଳାରେ ଆସି ଯୋଗରେ ବସ । ଦେଖିବ ବହୁତ ମଜା ଲାଗିବ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏତେ ସଉକ ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷକ, ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀର ଚାଲିଚଳନ ଦେଖି ଜାଣିଯିବେ — ଇଏ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଅମୁକ ଆତ୍ମା କଳ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବ । ଯଦିଓ ଭାଷଣ କରିବାରେ ବହୁତ ହୁସିଆର୍, ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି, ଏଥିରେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯେପରି ଅସମ୍ମାନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ନିଜର ହିଁ ଅସମ୍ମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ତ ଅସମ୍ମାନ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏଭଳି କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ମୋ ପାଖରେ ସମୟ ନାହିଁ । ବାବା ଏକଥା ମାନିବେ ହିଁ ନାହିଁ । ସ୍ନାନ କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇପାରିବ । ଭୋଜନ କରିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏଥିରେ ବହୁତ ବହୁତ ରୋଜଗାର ହୋଇପାରିବ । କେତେକ ସନ୍ତାନ କେବଳ ଭାଷଣ କରିବାରେ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ନାହିଁ । ତେବେ ସେହି ଅହଂକାର ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେଇଥାଏ । ଆଚ୍ଛା!—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଗର ଚାର୍ଟକୁ ବଢାଇବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ କରିବାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ଏକାନ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ବସି ବିଶେଷ ଭାବରେ ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ଅବହେଳା କରିବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା ଅହଂକାର କରିବାର ନାହିଁ । ସେବା କରିବାର ସଉକ ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ତା’ ସହିତ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବୁଦ୍ଧିକୁ ମୋର ପଣିଆର ଆକର୍ଷଣରୁ ଦୁରେଇ ରଖି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଜଞ୍ଜାଳରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ହୁଅ ।

ଯେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିଯାଉଛି ତେବେ ଜାଣିନିଅ କୌଣସି ନା କୌଣସି ମୋର ପଣିଆ ରହିଛି । ଯେଉଁଠି ମୋର ପଣିଆ ଆସିବ ସେଠାରେ ବୁଦ୍ଧିର ଆକର୍ଷଣ ଅନୁଭବ ହେବ । ଗୃହସ୍ଥି ହୋଇ ବିଚାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଯାଉଛି ତେଣୁ ବିଲକୁଲ୍ ନିଆରା ଏବଂ ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯାଅ । ଏହିଭଳି ମୋର ପଣିଆ — ଯାହାକି ମୋର ବଦନାମୀ ହେବ, ମୋତେ ନିନ୍ଦା କରିବେ.... ଏହିଭଳି ଭାବିବା ହିଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିବା । ତା’ପରେ ଯେତେ ଯେତେ ସଜାଡିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ସେତେ ସେତେ ଅଡୁଆରେ ପଡିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ହୋଇ ଏହିସବୁ ଅଡୁଆରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଅ । ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ କେବେହେଲେ ଅଡୁଆରେ ପଡିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବଡ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ସେଥିପାଇଁ ନା କେବେ ହୃଦୟକୁ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ କର ନା ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ବିଚଳିତ ହୁଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****